

[Bernhard Baunsgaard]

især når disse andre har fået polititilhold, for det er ikke godt nok endnu. Det er bestemt ikke nogens skyld – altså, jeg mener ikke dermed, at det skal være nogen kritik af, at politiet ikke gør nok – men det virker ikke tilfredsstillende. Jeg takker for ministerens ord om, at man er opmærksom på det.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Bare det med polititilholdene var så enkelt, som hr. Dohrmann ville sige det: hvis de ikke bliver overholdt, så skulle folk bare puttes i fængsel! De kommer ud igen, og jeg har fra den gerning, jeg har som sagfører, i en række tilfælde været ude for, at den, som skal beskyttes af polititilhold, slet ikke ønsker, at den pågældende, der overtræder tilholdet, skal straffes. For hvad så, når han kommer ud igen, for at sige det ligeud? Så bliver frygten endnu større, og det er vanskeligheden i den opgave. Derfor tror jeg, det er meget væsentligt, at man får et samarbejde med de sociale myndigheder, der på en eller anden måde i forbindelse med politiet kan sørge for, at der bliver ro og fred for den, der skal beskyttes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 171:

Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsaftaler.

Af Lenger (SF) m.fl.
(Fremsat 15/1 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter lovforslaget skal det stå i forsikringsaftaleloven, at et forsikringsselskab bl.a. ikke må spørge om race, religion, hudfarve eller politiske, seksuelle eller straffbare forhold eller om misbrug af nydelsesmidler eller om visse nærmere bestemte helbredsforhold.

Det er helt almindeligt og anerkendt, at forsikringsselskaber, der tegner livs- og ulykkesforsikringer, i et vist omfang bliver nødt til at stille spørgsmål, der kan belyse den risiko, som selskaberne påtager sig. Det ved vi jo, f.eks. når det drejer sig om forsikringer, hvori der kan indgå spørgsmål om præmiestørrelsen ved motorkøretøjer; dér skal man f.eks. oplyse, om en person kører på motorcykel.

Det er også klart, at selskaberne har behov for at få nogle af de oplysninger om helbredsforhold, som vil blive udelukket ved lovforslaget. Jeg tror derfor ikke, at den foreslåede måde at regulere selskabernes adgang til at indhente oplysninger på er særlig hensigtsmæssig.

Det er jo almindeligt kendt, at f.eks. spiritusmisbrug medfører forringelse af helbredet. Det er klart, at forskellige symptomer, ondt i hovedet eller ryggen, eller hvad det kan være, ofte er et tegn på helbredsproblemer, der må være af interesse for forsikringsselskaberne, også selv om årsagen hertil endnu ikke er blevet søgt fastslået af en læge.

Det er imidlertid også klart, at man må blive betænkelig ved, at der stilles spørgsmål, der vedrører den enkeltes meget intime privatliv. At blive udsat for spørgsmål om ens seksuelle adfærd, også selv om spørgsmålene udelukkende stilles for at vurdere en helbredsmæssig risiko, vil naturligvis kunne virke så ubehageligt og stødende, at det må være klart, at det skal være helt nødvendigt og sagligt begrundet, at selskaberne indhenter og registrerer sådanne oplysninger.

Nu er det imidlertid sådan, at det allerede i dag følger af § 33 i lov om forsikringsvirksomhed, at et forsikringsselskab, der ønsker godkendelse til tegning af livsforsikring, af Forsikringstilsynet skal have godkendt de formularer til erklæringer, der skal afgives af den undersøgende læge og af den forsikrings søgende selv om den pågældendes helbredstilstand.

[Justitsministeren]

Forsikringstilsynet har da også over for Justitsministeriet oplyst, at tilsynet netop har modtaget en ansøgning fra forsikringsselskabernes fælles organisation, Foreningen til Bedømmelse af Pensionsforsikring, om forhåndsgodkendelse af de spørgeskemaer, der ønskes anvendt i forbindelse med tegning af livsforsikringer, herunder bl.a. et nyt spørgeskema om AIDS. Forsikringstilsynet vil derfor få lejlighed til at vurdere, om oplysninger, som selskaberne ønsker at kunne indhente, er nødvendige. Forsikringstilsynet vil med hjemmel i den gældende tilsynslov kunne gribe ind over for den foreslåede nye fremgangsmåde.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at Registertilsynet som led i sin almindelige kontrol med private registre for tiden vurderer, om den fremgangsmåde, som selskaberne påtænker, vil være i strid med registerlovgivningen.

Det er min opfattelse, at den kompetence og de muligheder, der allerede ligger hos Forsikringstilsynet og til dels hos Registertilsynet, indeholder de nødvendige reaktionsmuligheder, og jeg mener, at det forslag, der er stillet, er så vidtgående, at det vil gribe ind i fremskaffelse af oplysninger, som kan have interesse for de to parter i forbindelse med tegningen af forsikringen, når der skal fastsættes en præmie, noget, der til syvende og sidst også har betydning for alle andre, der tegner forsikringer og skal betale deres præmier.

Joanna Rønn (S):

Socialdemokratiet støtter intentionerne i det foreliggende lovforslag, og vi er også langthen enige i de bemærkninger og holdninger, der tilkendegives i forslaget, men vi vil godt se nærmere på selve udformningen af reglerne under udvalgsbehandlingen.

Som ministeren allerede har nævnt, er det allerede i dag praksis, at man spørger f.eks. om forbruget af nydelsesmidler, men lad os få sagen grundigt belyst under udvalgsarbejdet, som vi meget gerne vil gå positivt ind i, for vi er også modstandere af diskriminering.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne slå fast, at der skal være en absolut grænse for, hvad man alment skal spørges om i forbindelse med det forhold at tegne forsikringer, ligesom der i andre for-

hold kan være tale om, at der skal være en absolut grænse for, hvad man sådan alment skal spørges om. Jeg har derfor også givet udtryk for, da sagen kom op, at det almene spørgsmål om seksualvaner efter min mening ikke kan stilles, men jeg har også føjet til, at der for mig at se må være muligheder for, at forsikringsselskaber kan indhente de nødvendige oplysninger til bedømmelse af den risiko, de indgår på, hvis forsikringsaftalen indgås.

I den forbindelse skal man jo tænke på, at det, der er tale om her, er en aftale, der indgås mellem to parter, og man kan i den forbindelse sige, at det står hver part frit for – og bør gøre det efter aftalefrihedens grund sætning – at få grundlaget for aftalen i orden, og det er den, der tegner forsikringen, også absolut tjent med, for at man ikke bagefter skal mødes med, at dette eller hint ikke er blevet lagt klart fra første færd og man derfor kommer ud for måske slet ikke at få den forsikringsdækning, som man regnede med at få.

Ud fra dette synes jeg, idet jeg fuldt ud kan tilslutte mig ministerens bemærkninger til lovforslaget, at det ikke er noget, som vi egentlig har behov for på den måde, som det er kommet frem på her. Det rækker efter min mening alt for vidt, og på den anden side giver det for mig at se heller ikke dækning nok.

Men jeg tror, det er helt klart for os alle, at der er forhold, der skal bedømmes, og jeg har helt tiltro til, at Forsikringstilsynet og Registertilsynet vil afklare og klare de opgaver, der er behov for at få klaret. Det er jo således, at det solidaritetsprincip, som forslagsstillerne omtaler, også skal tilgodeses i henseende til, at man ikke går hen og får tegnet forsikringer, som man ikke kan få opfyldt.

Vi er i øjeblikket ved at behandle ændringer i registerlovgivningen, og nogle af de forhold, der er draget frem her i dag, vil for mig at se også naturligt indgå i de videre drøftelser af disse forhold.

Jeg har en vis forståelse for, at man vil drøfte forholdene, men ikke for den måde, der er foreslået her. Jeg synes faktisk, at vi skal overlade de videre drøftelser til behandlingen af forhold i forbindelse med registerlovgivningen og i øvrigt have fortrøstning til, at Forsikringstilsynet klarer forholdene.

[Hagen Hagensen]

Det er nævnt i fremsættelsestalen, at jeg har udtalt mig om disse forhold, og jeg indledte med at sige, at jeg finder, det er rigtigt, at man ikke alment skal spørges om ting, der er meget nære for den pågældende person, herunder om seksualvaner.

Helge Sander (V):

Det er et voldsomt indgreb i forsikrings-selskabernes ret til at udspørge folk, der vil tegne en forsikring. SF lægger op til med dette lovforslag. SF benytter debatten her som løftestang for en meget tæt regulering af forsikringserhvervet. Partiet vil også fratage forsikringsselskaberne retten til at udspørge kunderne, om de drikker for meget, om de er på antabus m.m., og der er næppe tvivl om, at et stort drikkeri ofte vil medføre en forringet sundhedstilstand og en større risiko. I sig selv er det næppe forbundet med den store fare at tage antabus, men der er et stort tilbagefald blandt dem, som tager antabus, og det medfører selvfølgelig en forringet sundhedstilstand.

Med hensyn til udpegning af de personer, der tilhører en af de af Sundhedsstyrelsen definerede grupper med risiko for AIDS, er det jo ikke meningen, at forsikringsselskaberne vil spørge kunderne, om de er bøsser. Der er tale om, at man vil spørge generelt, om ansøgeren tilhører en af de af Sundhedsstyrelsen fastsatte AIDS-risikogrupper, hvor forsikringsselskabet så opregner, hvilke grupper der er tale om.

SF skriver i bemærkningerne, at der med Balticas bebudede praksis vil være personer, som vil blive tvunget til at lade foretage en AIDS-test og derigennem måske få en viden, de ellers ikke ville få. Det er rigtigt nok, at det for den ramte er et hårdt slag og meget ulykkeligt at få den viden, at man er smittet med AIDS. Jeg kan måske godt forstå, at folk helst ikke vil vide det, da det jo giver anledning til angst for fremtiden. For andre mennesker og for sundhedstilstanden herhjemme er det imidlertid klart en fordel, at så mange AIDS-smittede som muligt får klarhed over, at de er smittede, så de dermed kan træffe forholdsregler imod at smitte andre. Der er næppe ret mange, som ønsker at smitte andre med en så frygtelig sygdom som AIDS.

I bemærkningerne til lovforslaget tales der meget om det solidaritetsprincip, som forsikringsaftaler bygger på. Det er rigtigt, at man deler risikoen for, at det går galt, med de andre forsikringstagere, når man indgår en forsikringsaftale. Men med SFs lovforslag brydes der med dette risikospredningsprincip, idet grupper med særlig stor risiko skal kunne indgå en forsikringsaftale på samme betingelser som grupper med normal risiko. Meningen er, at man betaler for, hvad man får, og når man har en særlig stor risiko, er der større »chance« for, at man får noget ud af forsikringen – ud over den tryghed, der følger med at have en forsikring.

Hvis alle kan vente med at forsikre sig, til der er en særlig stor fare, vil mange måske gøre det. Det vil selvfølgelig medføre en større præmiestigning, hvilket igen vil afholde andre fra at tegne en forsikring.

Som justitsministeren allerede har oplyst, kan Forsikringstilsynet og Registertilsynet gribe ind over for forsikringsselskaberne, hvis de bevæger sig for langt ind over, hvad der rummes i begrebet privatlivets fred. Jeg må derfor sige, at Venstre ikke kan tilslutte sig det foreliggende lovforslag.

(Kort bemærkning).

Lenger (SF):

Nu har der været tre borgerlige politikere på talerstolen, men hr. Helge Sander tager dog førsteprisen for hykleri. Han står her og siger, at forsikringsselskaberne ikke vil spørge folk, om de er bøsser. Nej, de vil spørge, om folk tilhører risikogrupperne. En bløder vil i forvejen på grund af helbredserklæringerne kunne identificeres af forsikringsselskaberne. Stiknarkomanerne står næppe i kø for at tegne en livsforsikring, og hvem tror hr. Helge Sander så der er tilbage?

Larsen-Ledet (RV):

Lovforslaget fra SF er vel en reaktion på en praksis, man påtænker at indlede inden for livsforsikringsbranchen foranlediget af den voldsomme vækst i antallet af AIDS-ramte.

Det fremhæves i bemærkningerne til lovforslaget, at det er forsikringsselskabet Baltica, som vil indlede den nye praksis med specielle spørgeskemaer til folk, som formodes at tilhøre en af de af Sundhedsstyrelsen defi-

[Larsen-Ledet]

nerede risikogrupper, efterfulgt af krav om antistoftest i bekræftende fald. Selv om det måske nok umiddelbart er Baltica, der har de konkrete planer om den nye praksis, tror jeg nok, vi må formode, at det er en praksis, der vil sprede sig over hele branchen.

Det er et alvorligt område, det foreliggende lovforslag beskæftiger sig med. Konsekvenserne af forslaget kan blive uoverskuelige ved en gennemførelse, både for forsikringstagerere og for forsikringselskaber.

Vi kommer jo heller ikke uden om at konstatere, at risici allerede i dag hos forsikringstageren kan betyde enten total afvisning eller forhøjet præmie. Det er desværre en ny sygdom, en meget alvorlig sygdom, og et nyt sygdomsforløb, der er tale om.

Vi ønsker derfor under udvalgsarbejdet at få klargjort, om forsikringselskabernes nye praksis er i overensstemmelse med gældende lovgivning, inden vi tager stilling.

Birgith Mogensen (CD):

Allerførst vil jeg påpege, at ingen lov påbyder, at danske borgere i det hele taget skal tegne en livsforsikring. Det er en frivillig sag. Hovedparten af befolkningen gennemlever da også sin jordiske tilværelse med den livsforsikring, det er at være dansker. Vort liv og levned er jo forsikret fra vugge til grav. I den forbindelse tænker jeg ikke mindst på vores sociale og sundhedspolitiske system, der ligger på et meget højt niveau. Dette system er opbygget efter solidaritetsprincippet, for at bruge et af forslagsstillerens egne ord.

At en del af befolkningen ekstraordinært med en livsforsikring økonomisk ønsker at mergardere efterlevende familie etc., er som sagt en frivillig sag og et ønske, der almindeligvis kan opfyldes i en af de forretninger, som hedder forsikringselskaber.

Men pas nu på: livsforsikringselskaber er ikke bare menneskevenlige, sociale liv-og-død-institutioner, der styres af folkevalgte borgere; livsforsikringsbranchen er simpelt hen forretning. Det er der heller ikke noget odiøst ved. Men hvis forretningen skal balancere eller give overskud, kan man ikke i blinde løbe en hvilken som helst risiko. Lederne af virksomheden må ustandselig veje og vurdere.

Derfor er det for mig helt naturligt, at Baltica reagerer som omtalt i pressen. AIDS er

til dato den mest uhyggelige sygdom i nyere tid. Den er uhelbredelig, og en stor del af alle smittetilfældene udvikler sygdommen, som også har en meget høj dødelighedsprocent. De sidste USA-statistikker melder om 350.000 smittede. 30.000 har fået eller har haft sygdommen, 15.000 er døde af AIDS.

SF bruger ordet »solidaritet« flere gange. Lad mig bruge det med omvendt fortegn: vil det være solidarisk at lade 90 pct. af livsforsikringstagerne betale en dobbelt eller tredobbelt forsikringspræmie, fordi 10 pct. lever så farligt, at deres gennemsnitsalder er lav? Ville det ikke være mere retfærdigt at lade »lev farligt-gruppen« klare sig med den livsforsikring, det er at være dansker? Eller set fra en anden side: er det ikke en slags luksus at have råd til en privat livsforsikring? Og set under en anden vinkel: enhver borger kan på mange andre måder spare op til alderdommen eller til de mennesker, som han eller hun ønsker at hjælpe økonomisk efter sin død.

Efter min mening er dette forslag derfor en bitte storm i et glas vand. CD kan ikke få øje på noget problem. Kan man, uanset hvad man fejler, ikke tegne en livsforsikring hos et forsikringselskab, kan man spare op igennem en bank og på utallige andre måder, som er lige så meget værd eller måske mere.

SF mener, at livsforsikring eller ej har noget med forebyggelse af AIDS at gøre. Det er noget pjank. Vi mener tværtimod.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Når ordføreren for forslagsstillerne bryder ind med en kort bemærkning under talerrækken, er det også rimeligt, at han får et svar i en kort bemærkning med det samme.

Hr. Lenger spurgte, hvilken gruppe der blev tilbage, når man kunne udelukke bløderne, og når man kunne udelukke stiknar-komaner.

Der bliver to andre grupper tilbage foruden den tredje gruppe, som hr. Lenger nævnte, nemlig personer fra geografiske områder, hvor AIDS er udbredt i befolkningen, for tiden Haiti og Centralafrika, og endelig seksualpartnere til personer i ovennævnte grupper.

Det er en ganske bred gruppe, og man skal kun svare med ét kryds, hvorvidt man

[Aase Olesen]

tilhører denne meget, meget brede gruppe, så man kan ikke her identificere homofile efter det skema, som forsikringsselskaberne anvender.

(Kort bemærkning).

Lenger (SF):

Selv om jeg godt ved, at fru Birgith Mogensen har den vane ikke at svare på det, hun bliver spurgt om fra talerstolen, vil jeg alligevel driste mig til at stille hende et spørgsmål, for hun brugte udtrykket »lev farligt-gruppen«, forstået som risikogrupperne.

Jeg vil gerne spørge fru Birgith Mogensen, hvem der lever mest farligt: to personer af samme køn, der bor sammen i et monogamt forhold, og som altså kan få problemer med livsforsikringen, eller to personer af forskelligt køn, der lever sammen, og hvor manden en gang imellem tager bilen og kører ud i Istedgade. Hvilken af de to situationer tilhører mest »lev farligt-gruppen«?

Hvad angår fru Aase Olesens bemærkning, er jeg helt enig i, at personer, der har haft ophold i Centralafrika, kan tilhøre risikogrupperne, men jeg er ikke enig i, at den gruppe er så voldsomt stor, som fru Aase Olesen sagde.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Forslaget drejer sig om forsikring, og jeg mener ikke, man kan komme uden om, at man så må skelne imellem, hvilke former for livsforsikring man ønsker i Danmark. Hvis man ønsker et statsligt selskab, hvor alle kan tegne forsikring, uanset hvilke svaghedstegn og vanskeligheder man måtte have, så kunne det måske være i orden. Men hvis man kører forsikring på privat basis, hvor man altså har en vis risiko, er det klart, at de to parter må tale sammen, når forsikringen skal tegnes, og så må forsikringsselskabet afgøre, om det ønsker, at vedkommende skal tegne den forsikring.

Derfor må man svare på nogle spørgsmål, og jeg skal ikke blande mig så meget i, hvordan de skal være, for det må være sådan, at selskabet føler sig dækket ind, og det må være Forsikringstilsynet, der afgør, hvor langt man skal gå.

Om man kan formulere spørgsmålet på andre måder, mere diskret, ved jeg ikke. Der

var en, der nævnte ordet diskrimination. Jeg kunne vel lige så godt føle mig diskrimineret, hvis jeg kom og ville have en forsikring og jeg fejlede et eller andet, som jeg selv syntes var en bagatel, og jeg så vidste, at en, der måske havde et stort alkoholmisbrug, sagtens kunne få forsikringen. Så kunne jeg også begynde at føle, at det var mig, der var diskrimineret.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi i udvalget får set lidt nærmere på disse ting, og at vi i øvrigt lader Forsikringstilsynet, Registertilsynet og lign. prøve på at finde frem til en måde, der er forsvarlig.

Vi kan ikke støtte lovforslaget.

Dohrmann (FP):

Ud fra den opfattelse, at forsikringsselskaber, der drives på privatøkonomisk basis i konkurrence med andre selskaber, selv skal have lov til at opstille deres vilkår, afviser Fremskridtspartiet det foreliggende lovforslag.

Det er nu engang sådan, at er man som kunde utilfreds med et selskab – det kan være på grund af præmien, det kan være på grund af de spørgsmål og de krav, der stilles – så går man hen til et konkurrerende selskab. Så enkelt er det faktisk, og derfor har lovgivningsmagten intet som helst med dette her at gøre.

Tinning (VS):

Jeg skal lige anbefale hr. Dohrmann at læse bemærkningerne til lovforslaget. Først og fremmest fordi jeg synes, det er nogle fremragende bemærkninger, der gør meget udmærket rede for baggrunden for forslaget og sigtet med det, men også fordi det, såfremt hr. Dohrmann kan forstå det – det skulle der være alle muligheder for – kan hjælpe hr. Dohrmann til at forstå, at der ikke er tale om sådan en situation, hvor man kan gå fra det ene forsikringsselskab til det andet forsikringsselskab og så få en bedre behandling i de situationer, som lovforslaget omhandler. Der gøres netop omhyggeligt rede for, at den praksis, Baltica har snakket om at indføre, naturligvis må brede sig ud over hele markedet, må brede sig til de andre forsikringsselskaber, hvorfor der altså egentlig ikke er nogen alternative muligheder.

[Tinning]

Det er klart, at man kan sige – som en række ordførere også har gjort det – at spørgsmålet om livsforsikring er noget, man ordner med et privat selskab, og så skal vi ikke blande os i det. Men jeg mener, at hvis man har det synspunkt, at vi bare skal blive ved med at have livsforsikringer organiseret på den måde, vi har, så må man nødvendigvis også tage klar og entydig stilling til, hvor meget disse forsikringsselskaber skal have mulighed for at udsørge den enkelte, hvor meget de skal have mulighed for at gå helt ind i de mest intime dele af folks såkaldte privatliv. Man kan ikke både mene, at det skal vi overlade til de private selskaber, og så afstå fra en vurdering af, i hvilken udstrækning de skal have lov til at søge oplysninger. Det er da i hvert fald et fuldstændig uholdbart synspunkt.

Man kunne så tage den konsekvens, at man sagde: hele forsikringssystemet skal omorganiseres, det skal slet ikke gøres på den måde, der er foreslået her, men det har jeg heller ikke hørt nogen sige i dag.

Fru Birgith Mogensen er jo altid en oplevelse, men det lykkedes hende faktisk i dag at chokere mig. Det er vanskeligt, fordi jeg forventer tre fjerdedele sludder og en fjerdedel vrøvl, når fru Birgith Mogensen går på talerstolen, og som regel opfylder hun mine forventninger. Men fru Birgith Mogensens overvejelser om solidaritetsprincippet var godt nok overraskende og især bemærkningen om, at Centrum-Demokraterne ikke kan se noget problem. Jamen det kan godt være, fru Birgith Mogensen ikke har læst forslaget – det tror jeg gerne – men fru Birgith Mogensen må da i det mindste have læst aviser og hørt lidt rundt omkring om, at der er et problem, ikke mindst for folk, som har noget at gøre med det, der hedder AIDS.

Jeg skal afslutningsvis kun sige, at vi mener jo i VS, at hr. Lenger har en mindre brist i spørgsmålet om partipolitisk orientering, men vi ved jo også, at hr. Lenger har for vanne at arbejde både grundigt og meget sagligt med de ting, han tager fat i, og vi er glade for, at han er blevet ved med det også i det nye parti. Vi synes, det er et fremragende forslag. Vi støtter det fuldt ud.

Lenger (SF):

Jeg mener nu, at hr. Tinning har en mindre brist. Men det skal jeg ikke komme ind på her.

Jeg vil gerne sige tak for de indlæg, der har været. De dækker jo alt fra hr. Tinnings fulde tilslutning og til en ikke overraskende fuld støtte til Baltica fra fru Birgith Mogensen og fru Inger Stilling Pedersen.

Jeg vil straks sige med adresse til Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, der jo på forskellig vis sagde, at man ville se nærmere på tingene, at det er vi fuldt ud indstillede på. Det er jo trods alt et flertal, vi i givet fald har at gøre med, og det er bestemt ikke nogen betingelse fra vores side, at forslaget vedtages i lige præcis den udformning, som vi har fundet frem til. Det afgørende er, at de intentioner, der ligger i lovforslaget, bliver gennemført, og så er vi meget åbne over for at finde andre formuleringer. Det skal slet ikke komme an på det.

Jeg vil også gerne sige til hr. Larsen-Ledet, der ville gå nærmere ind i en vurdering i udvalget af, om det, som forsikringsselskaberne har bebudet at ville gøre, er lovligt, at efter min mening er det fuldt lovligt, og det er jo det, der er problemet.

Det er også derfor, vi ikke kan bruge registerlovgivningen til at regulere forholdet med, for forsikringsselskaberne registrerer jo ikke primært. Det er ikke det, der er problemet. De oplysninger, som forsikringsselskaberne skal bruge for at foretage denne diskriminering, kan de få ad anden vej, enten direkte eller indirekte.

Lad mig straks nævne et eksempel. Det er jo ofte sådan, at hvis man tegner en livsforsikring, der skal udbetales til ens samlever af samme køn, så kan man godt bede om at få den udbetalt til sig selv og sit eget bo, men det indebærer jo, at der skal betales arveafgift, hvorfor man indsætter den begunstigede part, allerede når man tegner forsikringen. Og så har man allerede på det tidspunkt givet oplysningen. Og det har man, uanset om forsikringsselskaberne spørger om risikogrupper eller ej, og derfor kan registerloven ikke bruges. Det er nødvendigt, at der også kommer en formulering med, der indebærer, at man ikke må lægge den slags oplysninger til grund.

Det er grunden til, at jeg mener for det første, at det er lovligt, det, forsikringsselskaberne gør, og for det andet, at der må skrives

[Lenger]

ind, og at der ikke kan skrides ind tilstrækkeligt via registerlovgivningen, fordi det ville være et fremmedelement i registerlovgivningen.

Lad mig også straks sige til hr. Dohrmann, der siger, at man kan gå til et konkurrerende selskab, at det kan man ikke. De betingelser, som de enkelte selskaber stiller op over for forsikringstagerne, er så ens og så tilpassede – og selskaberne indgår oven i købet fælles aftaler – at det er ude i de alleryderste detaljer og de alleryderste frynser, forskellene er. Og hvis man har et forsikringsselskab, der kun forsikrer de gode liv, luksuslivene, vil det selvfølgelig kunne køre med lavere præmier, mens de, der også tager andre med, vil få højere præmier. Det siger sig selv, at alene på grund af denne konkurrencesituation er der en mekanisme, som gør, at man tilpasser sine forsikringsbetingelser meget, meget tæt til hinanden.

Justitsministeren, der jo altid kan komme i tanke om et eller andet, som vi skal vente på, ville denne gang vente på Forsikringstilsynet og Registertilsynet, og det er da sådan set også i orden. Men der er ikke fra vores side sagt noget som helst om, at det, som forsikringsselskaberne gør, er ulovligt, overhovedet ikke. Og det er det, der er problemet. Jeg vil også gerne sige netop i relation til det, ministeren var inde på, at man godt kan diskriminere fra forsikringsselskabernes side, uden at der foregår en egentlig registrering, og så har man jo stadig væk problemet.

Hr. Hagen Hagensen og hr. Helge Sander var inde på spørgsmålet om spiritusforbrug. Man kan godt diskutere, om det skal med i denne sammenhæng, men når jeg synes, det skal med, så er det, fordi vi for nogen tid siden havde en sag, hvor en person ikke kunne få sin livsforsikring, fordi han havde været på antabus. Hvis den mand aldrig var gået på antabus, men havde fortsat sit drikkeri, havde der ikke været nogen problemer, for det er betydelig lettere at være alkoholiker, uden at forsikringsselskaberne får det at vide, end det er at være på antabus, uden at forsikringsselskaberne får det at vide, og det synes jeg er en meget betænkelig historie. Derfor er spørgsmålet taget med, men også her vil vi da gerne diskutere en anden udformning.

Jeg er også enig i det, som hr. Larsen-Ledet sagde om, at det kun er et spørgsmål om

tid, før det ikke mere alene er Baltica; det vil naturligvis brede sig på grund af de mekanismer, der ligger i branchen.

Jeg vil gerne sige tak for den tilslutning, som lovforslaget har fået, og så håber jeg, at det vil være muligt sammen med Socialdemokratiet, hvorfra vi fik en principiel tilslutning, og hr. Larsen-Ledet, der jo gerne ville se på tingene i udvalget, at nå frem til en udformning af forslaget, som kan tilfredsstille et flertal herinde. Som jeg sagde tidligere, er det bestemt ikke udformningen, det skal komme an på fra vores side.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er angående en bemærkning, der faldt nu her fra ordføreren for forslagsstillerne, som jeg ikke synes skal stå alene. Der blev sagt, at hvis der blev tegnet en livsforsikring og indsat en af samme køn som begunstiget, vidste man med det samme, hvad det var. Det synes jeg er forkert. Den begunstigede af samme køn kunne være både fra venner og blandt familie. Så at sige, at det har én speciell betydning, synes jeg er forkert.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 172:

Forslag til lov om ændring af lov om frikommuner. (Sabbatordning i frikommuner).

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.

(Fremsat 20/1 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling